

DEJÓ

Dejó, hogy felnőttem. Anyu. Nem. Mari. Dejó.
Elúszott gyerekkor. Dehogy. Nem papírhajó.
Jó, hogy most érett. Almák. Vagy Körték. Diók.
Költő. Íróasztal. Hogy üres az asztalfiók.
De jó, hogy. Jó lesz. És vége van, annak ami,
nem hagyott kicsit se, kicsit se mondattani
hibákat ejteni, ejteni nőket se, nem.
Dejó, hogy semmi és senki, hogy nem érdekel.
Dejó, hogy kettő, és feleség egy, két gyerek.
Kurva jó az is, hogy tényleg nagyon szenvedek.
Nincs tanúm. Nincs házam. Nincsen, mert, nincsen csajom.
Dejó, hogy engedem, szenvedni magam, hagyom.
Lesz még vagy tíz évem, húszra is számíthatok.
Nincs szégyen, ajtót már bárkire rányithatok.
Leves az idő és merítem, merítkezem.
Bántottak, azokat simítja szelíd kezem.
Dejó, hogy Isten. Hogy számla és szárnyak, huzat.
Dejó, hogy úttörő, s nem cserkész, törtem utat.
Cigánynak, milyen jó, értetlen szegény cigány.
De jó, hogy vágyom egy, nagyon, egy leány után.